

Ordføreren (C. B. Nyholm): Naar Behandlingen af dette Lovudkast i Udvalget ikke er bleven saa udtømmende og gjenneemgribende, som det var ønskeligt, naar der hen ses til Sagens Bigtighed, saa maa jeg gjøre ærede Medlemmer opmærksomme paa, at det hidrører fra, at Udvalget først er blevet nedsat paa et saa sent Stadium af Rigsdagens Samværen, og at vi have arbejdet under et Tryk, det Tryk nemlig om muligt at faae Lovforslaget til 2den Behandling og fremdeles til 3die Behandling her i Salen, saaledes at det endnu i denne Samling kunde blive til Lov. Jeg maa derfor paa Udvalgets Vegne bede ærede Medlemmer om Overbærelse med dets Arbejde.

Sdet jeg i Dvrigt henviser til den Betænkning, der er omdelt, og i hvilken alle de af Udvalget stillede Vædrings- og Underædringsforslag forhaabentlig ere tilstrækkelige motiverede, skal jeg tillade mig med Hensyn til de to Vædringsforslag, der nu ere under Forhandling, at bemærke med Hensyn til Forslaget under Nr. 1 i Betænkningen, at det i det Væsentlige, saaledes som Udvalget har opfattet Sagen, kun er at anse som en Redaktionsændring, sigtende til at tydeliggjøre, hvad vi have ment aabenbart laa i Lovforslaget selv. Vi have nemlig troet, at de Ord, som findes i dets § 1: „hvad enten de ere fast ansatte eller midlertidig tagne til Tjeneste ved samme“, hvorved der henvises til de Personer, der staa under militært Værneing, multgen kunne foraulebige den Misforstaaelse, at det militære Værneing skulde udvides til saadanne Personer, som staa i et aldeles løst og forbigaaende Forhold til Krigsmagten, f. Ex. Daglere, der arbejde i Arsenalet, og Folk, der i det Hele staa i et lignende Forhold, og vi have troet at kunne udelukke en saadan Misforstaaelse, som det selvfølgelig ikke har ligget i Lovforslagets Tanke at fremkalde, ved at lade Ordene rent udgaa. Af den Maade, hvorpaa dette Forslag yderligere er motiveret i Betænkningen, ville ærede Med-

lemmer se, at det ingenlunde er Meningen at ville udelukke fra det militære Værneing de mange Personer, som under Feltforhold maa antages, ganske vist paa en Maade midlertidig, men dog for den Tid Felttoget varer, at høre til Krigsmagten, som f. Ex. Personer, der ere ansatte ved Intendanturet, Marketendere og lignende. Meningen har kun været den at udelukke de Personer, jeg nævnte i Begyndelsen af mit Foredrag. Jeg skal derfor tillade mig at anbefale dette Forslag, der vistnok ikke vil møde nogen Modstand hos den høitærede Minister, idet jeg endnu blot skal tilføie, at hvad enten det vedtages eller ikke, vil der naturligvis gjælde det Samme her som i den civile Retssfare, at det bliver Retten, som afgjør, hvem der er den militære Straffelov undergivet, og hvem ikke. I Forbindelse hermed skal jeg omtale det andet Forslag, der hører med til det Kapitel, der er under Forhandling, og som gaar ud paa i § 4, sjerde Linie, at forandre Ordet „Dvror“ til „Reisning“. Afgjørelsen af Sagen hører egentlig hjemme paa et andet Sted, nemlig i 4de Kapitel, men da det er nødvendigt allerede nu at gaa ind paa den, skal jeg tillade mig at forklare, hvorfor vi have valgt dette Udtryk: Reisning. Det vil erindres fra Sagens 1ste Behandling, at et æret Medlem (Klein), hvis Graværelse i Dag jeg meget beklager, gjorde gjældende med megen Stykke, at Ordet „Dvror“ saaledes som det forekommer i Straffeloven, havde en Betydning, der var forskjellig fra den, hvort Ordet bruges i den borgerlige Straffelov, og han mente, at der let kunde opstaa Forverlinger og Misforstaaelser derved, at man med det samme Udtryk forbandt to forskjellige Begreber. For at forebygge denne Misforstaaelse har Udvalgets Flertal ment, at det kunde være hensigtsmæssigt at vælge et andet Udtryk, og dette Udtryk tro vi at have fundet i Ordet „Reisning“, thi det at reise sig mod Forsatte udtrykker i det Væsentlige det Begreb, som i Militærsproget forbindes med Udtrykket